

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl soudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M., ve věci

žalobkyně: ■■■, narozená ■■■
státní příslušnost Ukrajina
bytem ■■■
zastoupená zákonnou zástupkyní ■■■, nar. ■■■
státní příslušnost Ukrajina
bytem ■■■

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2019, č. j. OAM-948/ZA-P07-VL16-2018,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 4. 2019, č. j. OAM-948/ZA-P07-VL16-2018, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 7. 11. 2018 podala žalobkyně prostřednictvím své zákonné zástupkyně (matky) žádost o udělení mezinárodní ochrany, k níž dne [XX] poskytla zákonná zástupkyně žalobkyně údaje. Uvedla, že žalobkyně se dne [XX] v České republice narodila, nedisponuje žádnými vízy, na konzulátu Ukrajiny se vyřizují doklady a ukrajinské občanství žalobkyně. Zdravotní stav žalobkyně je dobrý. O udělení mezinárodní ochrany v České republice žádá zákonná zástupkyně jménem nezletilé žalobkyně proto, že se zde rodina snaží získat azyl a dcera potřebuje být s nimi. Pocházejí z Luhansku, kde probíhají vojenské operace, a nemají se proto kam vrátit.
2. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl za přítomnosti zákonné zástupkyně žalobkyně proveden dne 26. 11. 2018 se zákonným zástupcem žalobkyně (otcem) [XX]. Zákonný zástupce žalobkyně zopakoval, že přijeli z východu Ukrajiny z města Luhansk, kde probíhají vojenské operace podobající se válce, a proto se nemohou vrátit. Naposledy bydleli v pronajatém domě v Ivanofrankovské ve městě Nadvornaja. Majitelka pronajatého domu však potřebovala dům pro svého syna. K možnosti zařídit si pro sebe a svou rodinu bydlení někde jinde v Ivanofrankovské oblasti, zákonný zástupce žalobkyně uvedl, že nemají nikoho, na koho by se mohli obrátit, v současné době nemají na návrat ani finance. V době, kdy žili na západní Ukrajině, je tamní lidé považovali za teroristy, a takto s nimi také jednali. Zákonný zástupce žalobkyně byl i s rodinou několikrát zván na Federální bezpečnostní službu, kde ho čtyři až pět hodin drželi. Požadovali po něm informace, jak to v Luhansku začalo. Když manželka při své práci v supermarketu promluvila rusky, lidé se na ni obraceli a reagovali hrubě. On sám nemohl sehnat práci, následně práci sehnal, ale když slyšeli, že je z Luhansku a komunikuje v ruštině, tak se s ním vůbec nechtěli bavit. V současné době se situace mezi Ruskem a Ukrajinou opět zhoršila a proto je návrat v podstatě nemožný. Zákonný zástupce žalobkyně zdůraznil, že chce mít stabilní život a práci, a stabilní a klidný život chce i pro své děti. Starší syn teď chodí do první třídy, nechtějí mu zkazit život, když byli na Ukrajině, nemohl syn chodit ani do školky. Na Ukrajině zůstala jeho matka, která bydlí v Luhansku, žádné jiné příbuzné na Ukrajině nemají. Zákonná zástupkyně žalobkyně doplnila, že soud jim azyl zamítl. V České republice přitom mají všechny příbuzné a chtěli by tu být spolu s ostatními. Během konfliktu na východní Ukrajině zahynulo již mnoho lidí, je nebezpečné tam žít, střílí se tam, dokonce jim rozbili i střechu. V okolí se vyskytovaly maskované miny, které nebyly vidět a pokud na ně člověk šlápl nebo kolem nich prošel, mohl vybuchnout. V místě, kde žili, bylo omezeno vycházení, lidé se báli. Staršímu synovi, kterému byly dva roky, když Luhansk opustili, dodnes vadí pyrotechnika.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákon o azylu. Vycházel přitom především z výpovědí zákonného zástupce žalobkyně a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické

a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z informace MZV ČR, č. j. 110372/2018-LPTP - Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 15. května 2018 a z informace OAMP - Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 14. září 2018.

4. Žalovaný nezjistil žádný důvod pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14 zákona o azylu. Konstatoval, že zákonná zástupkyně žalobkyně se tvrzením o sloučení rodiny fakticky domáhá legalizace pobytu. Zákonodárce ale nekonstruoval azylové řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Rodinným příslušníkům žalobkyně nebyla ze strany správního orgánu doposud udělena na území České republiky mezinárodní ochrana ani zde nemají žádné pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný zdůraznil, že si je vědom probíhajících ozbrojených střetů mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v části Doněcké a Luhanské oblasti na Ukrajině, nepříznivá situace však postihuje především osoby žijící v oblastech konfliktu. Žalovaný odkázal na výše citovanou informaci OAMP o bezpečnostní a politické situaci na Ukrajině a konstatoval, že není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Ve zbytku země, například v Ivanofrankovské oblasti, kde se může znovu rodina nezletilé žalobkyně v případě obav ze situace v Luhanské oblasti usídlit, je přitom již dlouhodobě bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní, nedochází v ní k ozbrojeným střetům a zhoršená bezpečnostní situace se tak žalobkyně vůbec netýká. K tvrzení otce žalobkyně, že se někteří obyvatelé Nadvornaje k jeho rodině chovali negativně a nazývali je separatisty, žalovaný odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 571/94. Konstatoval, že jestliže orgány státní moci takové jevy cíleně potírají a čelí jim, nelze mluvit o pronásledování ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a taková opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt. Žalovaný zdůraznil, že otec žalobkyně také hovořil pouze o nepřijetí ze strany některých obyvatel, netvrdil, že by se stal terčem vážných slovních, natož fyzických útoků ze strany těchto osob, a už vůbec ne ze strany ukrajinských státních orgánů či bezpečnostních složek, na něž se navíc kvůli těmto údajným problémům nikdy neobrátil s žádostí o pomoc. V návaznosti na tvrzení týkající se výsledků na Federální bezpečnostní službě k poměrům v Luhansku žalovaný konstatoval, že při porušení základních lidských práv žalobkyně v zemi původu existují právní prostředky, kterými se mohou žalobkyně i její zákonní zástupci bránit, např. podat stížnost proti postupu všech orgánů státní moci. Žalovaný dále uvedl, že si je vědom ekonomických potíží, se kterými se ukrajinští občané aktuálně potýkají, ekonomická nouze v zemi původu však nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a není tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině. Nic takového však v případě žalobkyně zjištěno nebylo. Nedobrá hospodářská situace na Ukrajině postihuje velkou část občanů země a otcem žalobkyně tvrzené ekonomické

potíže ve vlasti tak rozhodně nelze považovat za důvody relevantní ve smyslu zákona o azylu. Zákonní zástupci uvedli v průběhu svých řízení o udělení mezinárodní ochrany správnímu orgánu výčet profesí, kterým se během života věnovali, a vyjma těžkostí se sháněním práce nezmiňovali žádné závažné problémy, kterým by ve vlasti z tohoto hlediska čelili.

5. Protože nebyly naplněny důvody pro udělení azylu, žalovaný posuzoval, zda žalobkyně splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Konstatoval, že otec žalobkyně neuvedl a ani žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, na jejichž základě by mohla žalobkyni hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. Nezjistil ani žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobkyně byla na Ukrajině vystavena skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení.
6. Žalovaný rovněž posuzoval, zda by žalobkyni na Ukrajině hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Odkázal na informace OAMP, Ukrajina - politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 14. 9. 2018, dle které se bezpečnostní situace na Ukrajině v roce 2015 relativně uklidnila a nadále zůstává klidná, ale situace na východě Ukrajiny je stále napjatá. Bezpečnostní incidenty se soustřeďují k takzvané linii dotyku. Podle vládních i nevládních výročních zpráv nedocházelo v roce 2017 ani 2018 k bezpečnostním incidentům v žádné z dalších ukrajinských oblastí kromě Luhanské a Doněcké oblasti. Rodina žalobkyně sice pochází z města Luhansk v Luhanské oblasti, naposledy ale žila v pronajatém domě ve městě Nadvornaja v Ivanofrankovské oblasti, která není střety ukrajinských vojsk a separatistických povstalců nijak zasažena a rodinu nic nenutí se do Luhanska vracet. Protože dle žalovaného není vycestování žalobkyně v rozporu ani s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, když žalobkyně může svůj rodinný život realizovat v bezpečných oblastech své země, nejsou splněny podmínky udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Závěrem žalovaný konstatoval a zdůvodnil, že u žalobkyně nejsou splněny ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b citovaného zákona, a doplňkovou ochranu jí neudělil.
7. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně včasnou žalobou. Namítala, že žalovaný porušil § 14a zákona o azylu a dále § 3 a § 50 odst. 2, 3, 4 správního řádu. Dle žalobkyně žalovaný řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem, v důsledku čehož nesprávně aplikoval § 14a zákona o azylu. Žalobkyni měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu, neboť jí hrozí nebezpečí vážné újmy spočívající ve vážném ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalobkyně nesouhlasila s posouzením hrozícího nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobkyně nerozporovala hodnocení žalovaného, že ozbrojený konflikt neprobíhá na celém území Ukrajiny, podmínku

existence hrozby vážné újmy je však možno naplnit i ve vztahu k určité části území země původu žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobkyni taková újma hrozí ve vztahu k městu Luhansk, odkud v roce 2014 její rodina uprchla. V roce 2015 zde byl zničen jejich dům a v současné době se ani nemají kam vracet. O špatné bezpečnostní situaci na východě Ukrajiny včetně negativního dopadu na civilní obyvatelstvo hovoří řada zpráv mezinárodních organizací a orgánů, jakými jsou např. UNHCR, Human Rights Watch, United Nations Human Rights Monitoring Mission in Ukraine, Amnesty International či International Crisis Group. O tomto tématu informují světová i česká média.

8. Dle žalobkyně je v dané věci stěžejní otázkou možnost jejího vnitřního přesídlení z Luhansku, odkud její rodina pochází, do jiné oblasti Ukrajiny. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93, dle něž je při posuzování možnosti vnitřní ochrany nezbytné hodnotit především reálnost, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Žalobkyně rovněž zmínila rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, podle něž by měl správní orgán vzít v potaz, zda je jiná část země pro žadatele dostupná, zda je přesun do jiné části země účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti, zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. UNHCR poukazuje na nutnost posoudit řadu faktorů včetně osobní situace žadatele a toho, zda by jedinec mohl po přesídlení žít bez nepřiměřeného příkoří v oblasti přesídlení. Žalovaný nevzal v potaz problémy, kterým vnitřně přesídlené osoby na Ukrajině čelí, přestože je zákonní zástupci žalobkyně již během pohovoru popsali. Otec žalobkyně poukazoval na nemožnost přesídlení z finančních důvodů a nemožnosti najít ubytování. Najít si práci bylo pro otce žalobkyně kvůli původu velmi obtížné, zmiňoval i případy, kdy byla rodina diskriminována kvůli ruskému jazyku. Matka žalobkyně upozorňovala na to, že se jim v Nadvornaje nepodařilo najít pro syna místo ve školce. Další problém, na který rodiče žalobkyně při pohovorech poukazovali, byla jejich diskriminace ze strany místních obyvatel, kteří je označovali za separatisty. Žalovaný k těmto skutečnostem hovořícím ve prospěch žalobkyně nepřihlédl, čímž porušil § 50 odst. 3 a 4 správního řádu.
9. Žalobkyně dále uváděla, že uplatňování novely ukrajinského zákona o zajištění práv a svobod vnitřně přesídlených osob v praxi není dostatečné, pomoc není vždy reálně dosažitelná. Příslušné ukrajinské orgány nepodnikly dostatečné kroky k zajištění bydlení pro vnitřně přesídlené osoby. Nedostatek pracovních příležitostí a slabá ekonomika nutí mnohé přesídlené osoby žít v neuspokojivých podmínkách, jako jsou kolektivní centra a jiná dočasná ubytování. V důsledku toho, že vnitřně přesídlené osoby jsou zbavené politických práv, podléhají pravidelným kontrolám úřadů a čelí nepřiměřeným těžkostem při přístupu k veřejným službám, jsou vystaveny riziku, že se ve společnosti stanou marginalizovanou skupinou osob. Žalovaný také vůbec nehodnotil skutečnost, že žalobkyně je ve věku kojence a všechny blízké příbuzné má na území České republiky, kde se narodila. Takové vazby v žádné části Ukrajiny nemá, proto po ní nelze rozumně požadovat vnitřní přesídlení v rámci Ukrajiny. O efektivnosti systému poskytování pomoci vnitřně přesídleným osobám na Ukrajině lze mít důvodné pochybnosti a zkušenosti rodičů žalobkyně to potvrzují. Žalovaný diskriminaci vnitřně přesídlených osob bagatelizuje a věnuje se jí pouze ve vztahu k důvodům pro udělení azylu podle § 12 a nikoliv v kontextu podmínek pro vnitřní vysídlení. K možnosti vnitřního přesídlení žalobkyně

citovala z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2017, č. j. 32 Az 8/2016-45, a Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2018, č. j. 4 Az 26/2017-50. Žalobkyně také odkazovala na další zdroje, které se možností vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny zabývají. Žalobkyně uzavřela, že v kontextu vnitřního přesídlení je zvláště zranitelnou osobou a v jejím případě není institut vnitřního přesídlení aplikovatelný. Závěr žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení považovala žalobkyně za nepřezkoumatelný. Žalovaný nevyužil přesné a aktuální informace z různých zdrojů a nepřihlédl k tomu, co uvedli zákonní zástupci žalobkyně a nijak tento svůj postup neodůvodnil. Žalobkyně proto navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

10. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které předložil spolu s originálem správního spisu, s žalobními námitkami nesouhlasil a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

Dle žalovaného byl stav věci zjištěn dostatečně, žalovaný vycházel z relevantních a dostatečně aktuálních podkladů a z konkrétních sdělení zákonných zástupců nezletilé žalobkyně. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní spis. K námitce, že vnitřně přesídlené osoby na Ukrajině čelí problémům a že tyto skutečnosti nevzal žalovaný během rozhodování v potaz, konstatoval, že pokud vnitřně přesídlená osoba čelí na Ukrajině problémům či diskriminaci, má možnost obrátit se s žádostí o pomoc na ukrajinské státní orgány. O azylově relevantní důvod by se jednalo pouze v případě, že by státní orgány země původu nebyly schopny nebo ochotny poskytnout efektivní ochranu před tímto nežádoucím jednáním. Závěrem žalovaný zdůraznil, že Ukrajina je s výjimkou Doněcké oblasti, Luhanské oblasti a poloostrova Krym považována za bezpečnou zemi původu. V případě návratu rodiny žalobkyně do země původu, jejíž jednotliví členové jsou také žadateli o mezinárodní ochranu, se tak rodina může usadit v některé z oblastí, které má pod plnou kontrolou ukrajinská vláda, tak jak tomu bylo před jejich příchodem do České republiky.

11. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žaloba byla podána

v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobkyni, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

12. Pokud žalobkyně poukazovala na nedostatečně zjištěný skutkový stav, odkazuje krajský soud

na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 20. 11. 2003,

č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikován pod č. 181/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, či ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66, publikován pod č. 181/2004 Sb. NSS. Podle krajského soudu byl skutkový stav věci zjištěn v intenzitě nevyvolávající důvodné pochybnosti. Žalovaný se dostatečně zabýval důvody, pro které žalobkyně požadovala udělit mezinárodní ochranu. Podle ustálené judikatury

Nejvyššího správního soudu je to právě žalobce, kdo v azylovém řízení určuje a svými tvrzeními vymezuje směr dalšího postupu správního orgánu rozhodujícího o žádosti o udělení mezinárodní ochrany tím, že pravdivě vylicí všechny důvody, které ho vedly k opuštění země původu, a jen na žalobci je, jaké důvody v žádosti a následném pohovoru uvede. Jen důvody žalobci uvedenými je pak správní orgán povinen se zabývat, neboť by bylo zcela proti smyslu a účelu azylového řízení, aby správní orgán, potažmo soud, posuzoval důvody jiné, žalobcem nesdělené, zvláště když správní orgán dal žalobci dostatečnou možnost uvést všechny důležité skutečnosti na podporu jeho žádosti o udělení azylu, což z podrobného protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který v posuzovaném případě proběhl se zákonnými zástupci žalobkyně, jasně vyplývá.

13. Mezi účastníky navíc není zásadního sporu ohledně skutkového stavu věci. Žalovaný své rozhodnutí vystavěl na tom, že ozbrojený konflikt probíhá pouze na východě Ukrajiny, konkrétně v Doněcké a Luhanské oblasti. Rodina žalobkyně, která se narodila v České republice, sice pochází z Luhanské oblasti, nicméně před vycestováním do České republiky žila již od r. 2014 po dobu tří let ve městě Nadvornaja v Ivano-Frankovské oblasti, kde je situace stabilní, konflikt zde neprobíhá. Tyto skutečnosti plynou i z tvrzení zákonných zástupců žalobkyně. Rozkol v názoru účastníků řízení spočívá v hodnocení toho, zda návratem na Ukrajinu hrozí žalobkyni nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu. Stěžejní žalobní námitka totiž spočívá v tvrzení, že žalobkyni v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ani vnitřní přesídlení mimo Luhanskou oblast by situaci žalobkyně dle mínění jejích zákonných zástupců adekvátním způsobem nevyřešilo.
14. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
15. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

16. Soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se možnými důsledky návratu žalobkyně na Ukrajinu podrobně zabýval. Soud má za správný závěr žalovaného, že u žalobkyně nebyla shledána hrozba nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a odst. 2 zákona o azylu. Pokud se jedná o závěr správního orgánu o nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, Nejvyšší správní soud se v minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (srov. např. usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24, ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Azs 287/2015-20 či ze dne 10. 11. 2016, č. j. 10 Azs 189/2016-39). Zhoršená bezpečnostní situace panuje ve dvou oblastech z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Konkrétně se jedná o Doněckou a Luhanskou oblast. Ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní a občané Ukrajiny své případné aktuální potíže řeší přestěhováním se v rámci země. Nelze proto tvrdit, že každý, kdo pochází z východní části Ukrajiny, resp. z Luhanské či Doněcké oblasti zasazené ozbrojeným konfliktem, má automaticky nárok na doplňkovou ochranu z důvodu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný dostatečným způsobem zjistil a popsal, že na Ukrajině neprobíhá takový konflikt, který by mimo dvě uvedené oblasti ohrožoval civilisty ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
17. Pokud jde o možnost vnitřního přesídlení, žalobkyně sama poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74. Zde Nejvyšší správní soud vycházel ze závěrů formulovaných již ve svém rozsudku ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93, a konstatoval, že existují čtyři kritéria pro posouzení možnosti vnitřní ochrany: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti; a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Jak žalobkyně správně uvedla, tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně.
18. V daném případě jsou dle názoru soudu všechny uvedené podmínky splněny, což je závěr, k němuž zjevně dospěl i žalovaný. Splnění podmínek plyne především ze skutečnosti, že rodina žalobkyně před vycestováním do České republiky možnosti přesídlení v rámci Ukrajiny využila a po dobu tří let žila ve městě Nadvornaja. Je tedy zřejmé, že jiná část Ukrajiny byla pro rodinu žalobkyně dostupná, přesunem se rodina vyhnula konfliktu ve východní části země, z tvrzení zákonných zástupců žalobkyně nevyplývalo, že by rodina měla být z jakéhokoli důvodu nucena k navrácení do původní oblasti ani to, že by ochrana v Ivano-Frankovské oblasti nesplňovala minimální standard ochrany lidských práv. Nic takového pak nevyplývá ani ze zjištění žalovaného. Sama skutečnost, že rodiče žalobkyně měli pocit nepřijetí ze strany části místních obyvatel, kteří rodinu považovali za separatisty, nezakládá pochybnosti o minimálním standardu lidskoprávní ochrany v místě. Jak správně zdůraznil žalovaný v napadeném rozhodnutí, otec žalobkyně netvrdil, že by se v této souvislosti stal terčem nějakých slovních, natož fyzických útoků ze strany místních obyvatel, a už vůbec

ne ze strany ukrajinských státních orgánů či bezpečnostních složek, na které se v této souvislosti nikdy neobrátil. Ze zjištění žalovaného naopak plyne, že Ukrajina vyvíjí snahu o pomoc přesídleným obyvatelům. Skutečnost,

že tato pomoc není vždy považována za dostatečnou či efektivní, neznamená nerespektování minimálního standardu ochrany lidských práv a není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany žalobkyni.

19. Z žádosti o mezinárodní ochranu a z provedeného pohovoru vyplývá, že důvody k vycestování rodiny žalobkyně do České republiky byly zejména ekonomické. Soud nezpochybňuje,

že ekonomická situace rodiny se poté, co byla nucena opustit Luhansk, patrně zhoršila. Ani nedobrá ekonomická situace ale není sama o sobě relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Životní podmínky v Ivano-Frankovské oblasti, kde rodina mezi lety 2014 až 2017 žila, pak nelze označit za neakceptovatelné. Soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů; v ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů. Azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodu upravených v zákoně o azylu.

20. Soud proto uzavírá, že v řízení nebylo zjištěno, že by žalobkyni návratem na Ukrajinu hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Z tohoto důvodu nejsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany žalobkyni. Žalovaný v návaznosti na tvrzení žalobkyně odpovídajícím způsobem zjistil skutečný stav věci, k čemuž si opatřil dostatek podkladů. Není

pravdou, že by žalovaný nevyužil informace z různých zdrojů, použité zdroje jsou v citované informaci OAMP - Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 14. září 2018 vyjmenovány. Přihlédl i k v žalobě označeným skutečnostem, z nichž žalobkyně dovozovala splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný tyto skutečnosti nepominul, pouze v nich, na rozdíl od žalobkyně, důvod pro udělení doplňkové ochrany nespatořoval. Skutečnost, že žalovaný vyhodnotil zjištěné skutečnosti odlišně od představ žalobkyně, neznamená, že se žalovaný s takovými skutečnostmi nevypořádal.

21. Pro úplnost soud uvádí, že shodně posoudil obdobně koncipované žaloby rodičů žalobkyně proti rozhodnutím žalovaného o jejich žádostech o udělení mezinárodní ochrany v rozsudcích ze dne 16. 11. 2018, č. j. 73 Az 1/2018-37 a ze dne 17. 1. 2019, č. j. 58 Az 3/2018-41. Kasační stížnost proti poslední uvedenému rozsudku byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2019, č. j. 10 Azs 58/2019-56.

22. Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 16. září 2019

Mgr. Karolína Tylová, LL.M
soudkyně